

Katarína Záhorská

Veselé prázdniny

Spojená škola Nitrianske Pravno

2012

Veselé prázdniny

Bol teplý letný deň. Ležala som v posteli a čítala knihu. Počula som, že mi zvoní mobil. Zdvihla som ho. Volala mi babka.

„Ahoj, Katka. Volal mi Dávid, či nejdeme stanovať. Povedala som, že sa ozveme. Tak mu zavolaj, prosím ťa.“

Dávid je môj bratranec.

Bola som prekvapená. „Fakt? A kam?“ opýtala som sa babky.

„Do Nitrianskeho Rudna, k priehrade,“ odpovedala mi.

„Dobre, ja sa mu ozvem. Chcem ísť aj s Alexom. Ahoj.“

„Ahoj.“

Usmiala som sa a hneď som vytočila Dávidovo číslo.

„Čau, Dávid. Babka mi volala, že chceš ísť stanovať. Tak teda súhlasíme. Idem ja, ty, babka a Alex. Oco nás tam zavezie. Kedy to ideme?“ „Fajn. Ideme zajtra.“

Tak si zbal' veci a zajtra príď te po mňa. Dobre?“ spýtal sa ma Dávid.

„Dobre,“ povedala som.

Hneď som vyšla zo svojej izby a utekala za otcom.

„Oco! Oco! Zavezieš nás zajtra na stanovanie do Rudna?“

„Vy idete stanovať? Kedy? Kde? S kým“ pýtal sa prekvapený oco.

„Zajtra! Veď ti hovorím, že zajtra a do Rudna! S babkou, Dávidom a Alexom!“ Oco na mňa vyvalil oči.

„Dobre teda, tak sa nachystaj,“ prikázal mi.

„Fajn.“

Odišla som do izby celá šťastná. Vybrala som kufor a vybrala som oblečenie zo skrine. Kufor bol bledoružový. Nakladala som doň šortky, šľapky, tričká, sukne, tenisky, mobil, knihy... Keď to už bolo hotové, šla som za Alexom do jeho izby. Je to môj štrnásťročný brat.

„Čau,“ povedal.

„IDEME STANOVAŤ!“ vykrikla som jedným dychom.

„SUPER!“ potešil sa Alex.

„Hej, super! Už som nachystaná, aj ty sa zbal,“ prikázala som Alexovi. „Rozkaz, sestrička!“ povedal Alex. Vybral zo skrine svoj tmavomodrý kufor a začal doň hádzať loptu, šortky, tričká, ponožky, spací vak... Hádzal si to tam hocijako a ani sa nesnažil uložiť si to pekne.

„Alex! Normálne si to ukladaj!“ napomenula som ho.

„Fajn. No keby som to tak vedel. Môžeš mi to urobiť ty.“

„Nie! To určite! Ja idem do mojej izby a ty sa posnaž si to urobiť pekne.“ „Dobre.“

Odišla som do svojej izby. Začítala som sa do knihy a... zaspala som.

Zobudil ma až ráno brat.

„Hej! Vstávaj! Je už pol ôsmej! Odchádzame!“ kričal.

Otvorila som oči. Nepovedala som však ani slovo. Postavila som sa z postele a začala som sa obliekať. Obliekla som si biele tričko, krátke šortky, tenisky a hnedý klobúk. Vyšla som z izby a zistila som, že už sú všetci nachystaní a už čakajú len na mňa.

„Dobré ráno,“ povedal mi oco.

„Ahoj,“ zahundrala som.

Ponáhľala som sa do kuchyne. Rýchlo som nahádzala do seba chlieb s džemom a kakao.

„Môžeme ísť,“ oznámila som.

Naložili sme do kufra veci a stan. Nasadli sme do auta a šli sme. Šli sme okolo trištvrté hodiny.

Prišli sme do krásneho údolia pri priehrade. Bol tam veľký les, bufety a mnoho iných krásnych vecí. Vystúpili sme z auta, vyložili kufre a šli do lesa. Oco medzitým odišiel. „Tak, tu by sme si mohli postaviť stan,“ oznámil Dávid. „No, dobré miesto,“ potvrdila som mu. Stáli sme v lese. Bolo tam veľa voľného miesta. Okolo nás boli stromy. Medzi smrekom a druhým smrekom bol východ z lesa. Hneď sme začali stavať stan. Po polhodine sme ho mali postavený. Dnu sme dali spacie vaky, tašky, kufre a všetko ostatné. Stan má štyri miestnosti. Vpredu je najväčšia miestnosť, kde budem spať ja a babka. Hneď vedľa nej je malá miestnosť na uskladnenie kufrov. Vedľa je taká istá miestnosť, no tam si dáme jedlo a pitie. Posledná miestnosť je taká istá ako tá prvá, lenže tam bude spať Dávid a Alex. „Už je to postavené,“ oznámil Dávid. „Je,“ potvrdil mu Alex. Zrazu sa ozvala babka: „Čo keby sme dnes šli na prechádzku? Po prechádzke si môžete poplávať v priehrade. Dobré?“ Prikývli sme. Mne sa teda vôbec nechcelo ísť sa prechádzať, ale išla som. Bolo tak teplo, že by som sa najradšej „iba“ hodila do priehradu a tam by som bola až do večera. Vyrazili sme na prechádzku. Šli sme kade-tade. Prišli sme k divnej studni. Ja som sa do nej pozrela a videla som, že tam sú pohádzané mince. Z vrečka som vybrala 50centovku a hodila som ju do studne. Prechádzali sme sa ďalej. „Babka?“ spýtala som sa. „Áno?“ „Kam vlastne ideme?“ „Ani neviem. Mohli by sme ísť ku... kolotočom. Ak chcete, môžete sa povozit,“ oznámila babka. „Ja chcem ísť na loď a veľký retiazkový!“ skríkol ihneď Dávid. „Môžete ísť, kam chcete,“ usmiala sa babka. Všetci sme sa vyškerili. Prišli sme ku kolotočom. Babka dala každému 5,50 euro a sadla si na lavičku. Ja, Dávid a Alex sme šli najprv na loď. Keď sme sa vrátili, šli sme na veľký retiazkový. Kúpili sme si cukrovú vatu a varenú kukuricu a vrátili sme sa za babkou.

„Teraz ideme na priehradu?“ opýtala som sa jej.

„Môžeme, ak chcete.“

Vrátili sme sa späť k priehrade. Ja som sa prezliekla do bikín, Alex a Dávid do plaviiek. Babka mala oblečené krátke šortky a tričko bez rukávov. Ľahla si na ležadlo, opaľovala sa a jedno oko mala pre nás.

Najprv som si trochu zaplávala. Alex s Dávidom sa pretekali, kto vydrží byť dlhšie pod vodou.

Vydržal to Dávid. Chalani ma začali špliechať. Špliechala som teda aj ja.

Babka nám práve oznámila:

„Už je pol jednej, nie ste hladní? Mohli by sme ísť na pizzu do neďalekej reštaurácie.“

„Áno!“ skríkli sme ihneď.

Vyšla som z vody. Osušila som sa a prezliekla do sukne, trička a šľapiek. Chalani sa narýchlo prezliekli, obliekli si šortky a tričká s krátkym rukávom.

Vyrazili sme do reštaurácie.

Cesta trvala desať minút. Vnútri to vyzeralo veľmi pekne. Na oknách viseli bordové závesy. Pod oknom bol stôl. Na ňom bol žltý obrus a stoličky boli tiež zaviazané žltou látkou. Na stole boli ruže v krásnej krištáľovej váze.

Sadli sme si za ten stôl. Objednali sme si pizzu a štyri džúsy. Jedli sme polhodinu.

Zaplatili sme a plní sme pomaly odchádzali k stanu.

Vstúpili sme do lesa a otvorili stan. Vytiahli sme deku, dali ju von a uložili na ňu mokré plavky. Usalašili sme sa v stane a hrali sme karty.

O pol tretej babka navrhla:

„Nejdeme na hríby? Usušíme ich a zajtra na obed si môžeme spraviť hríbovú polievku.“

„Dobre, poďme,“ povedal Alex.

Bolo už chladnejšie (a to sme boli ešte v hustom lese!) a tak sme si obliekli tepláky, tričká s krátkym rukávom a bundy. Vzali sme košík a vyrazili sme.

Hneď na prvej cestičke som zakričala:

„Našla som hríb dubový!“

„Super!“ povedala mi na to babka.

„Aj ja som našla a kozák osikový!“

„Ja som našiel dubák!“ skríkol Dávid.

„Aj ja kozák!“ vykrikol Alex.

„Vidím laň!“ zakričala som a ukázala som na najbližšiu lúku.

Za maličkou laňou stála pravdepodobne jej mama.

„Aké sú zlaté,“ povedala som.

„Sú,“ potvrdila mi babka.

Potichu sme sa vrátili naspäť k stanu.

Bolo päť hodín a rozhodli sme sa, že na večeru si budeme opekať. Pri stane bolo ohnisko obklopené kamienkami. Vnútri už bolo zhorené drevo.

„Mohol by som ísť s Dávidom nazbierať drevo, čo povieš, babka?“ ponúkol sa Alex.

„Môžete, ale choďte len kúsok od stanu a dávajte si pozor, dobre?“ upozornila ich babka.

„Dobre.“

Dávid a Alex teda šli. Ja s babkou sme nakrájali zeleninu, čo sme si vzali z domu. Nakrájala som i chlieb. Babka prichystala tanieru a malinovku. Alex s Dávidom sa pomaly vracali s plnými rukami dreva.

„To kde ste toho toľko nazbierali?“ spýtala sa prekvapená babka.

„To tuto kúsok je ešte veľa. Môžeme ísť aj zajtra,“ povedal hrdo Dávid.

Babka prikývla. „Ak chcete, môže jeden z vás urobiť ražne, druhý môže pripraviť drevo do ohniska,“ prikázala babka.

„Ja spravím ražne!“ zakričal hneď Dávid. Dávid rád vyrezáva veci z dreva a najmä ražne. Alex, naopak, rád zakladá oheň.

„Fajn. Ja teda budem robiť oheň.“

Všetci začali pracovať. Po desiatich minútach mal Dávid vyrezané krásne ražne a Alex založený oheň. Ja a babka sme mali pripravené párky, slaninu, chlieb, soľ, zeleninu a malinovku. Dávid napichoval párky a slaninu na ražne. Podal každému z nás jeden ražeň. Opiekli sme si jedlo a zjedli sme ho.

„Už je pol deviatej. V stane sa môžeme ešte rozprávať alebo hrať karty,“ oznámila babka.

„Fajn.“

Všetko sme upratali, obliekli sme si pyžamá, zahrabali sme sa do spacích vakov. No z rozprávania nakoniec nič nebolo, lebo všetci hneď tuho zaspali.

Noc bola dosť chladná. Zobudila som sa o druhej. Bol hore aj Dávid. Povedal mi, že mu bola zima, a preto sa chcel obliecť. Aj ja som si obliekla teplý sveter a hrubé ponožky. Zvonku sa ozývali zvuky. Videla som aj jasné svetlo a zdalo sa mi, že prší.

„Nie je búrka?“ spýtala som sa zvedavo bratranca.

„Asi hej. Pozrime sa,“ odpovedal Dávid.

„Dobre.“

Vykukli sme von. Vonku bolo riadne sychravo, fúkal silný vietor, husto pršalo, silno sa blýskalo a riadne hrmelo. Rýchlo sme stan zavreli a skrútili sa do teplých spacích vakov.

Okolo pol piatej sa zobudila babka. Pravdepodobne bola aj jej zima, pretože sa šla obliecť. Tiež vykukla von zo stanu a tiež ho rýchlo zavrela. Lahla si naspäť do spacieho vaku a počula som, že sa rozpráva s Alexom.

„Je búrka, babka?“ pýtal sa Alex.

„Áno je. A riadna. Dúfam, že do rána ustane. Choď sa obliecť a riadne sa zakry do spacieho vaku,“ hovorila mu babka.

„Dobre.“

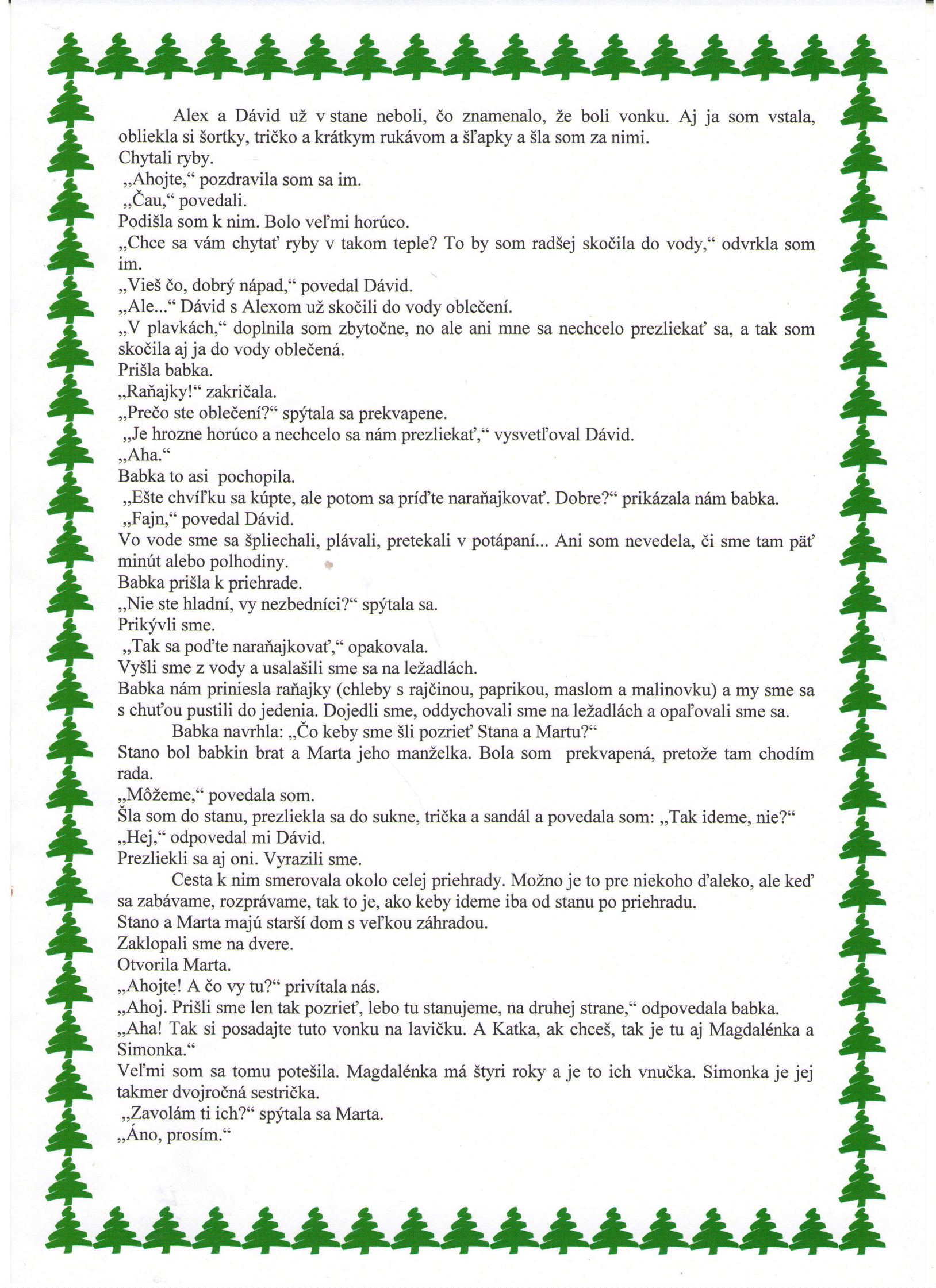
Alex vstal a prehrabával sa vo svojej taške. Vytiahol sveter, hrubé tepláky a teplé ponožky. Obliekol sa a zakryl sa do spacieho vaku.

Nemohla som zaspáť až do rána. Ráno okolo tej šiestej - siedmej som už búrku nepočula a zaspala som.

Všetci ešte spali. Zobudili sme sa až okolo deviatej. Do stanu už svietilo slnko. Babka pripravovala raňajky.

„Dobré ráno,“ povedala.

„Ahoj,“ zamrmlala som.

Alex a Dávid už v stane neboli, čo znamenalo, že boli vonku. Aj ja som vstala, obliekla si šortky, tričko a krátkym rukávom a šľapky a šla som za nimi.

Chytali ryby.

„Ahojte,“ pozdravila som sa im.

„Čau,“ povedali.

Podišla som k nim. Bolo veľmi horúco.

„Chce sa vám chytať ryby v takom teple? To by som radšej skočila do vody,“ odvrkla som im.

„Vieš čo, dobrý nápad,“ povedal Dávid.

„Ale...“ Dávid s Alexom už skočili do vody oblečení.

„V plavkách,“ doplnila som zbytočne, no ale ani mne sa nechcelo prezliekať sa, a tak som skočila aj ja do vody oblečená.

Prišla babka.

„Raňajky!“ zakričala.

„Prečo ste oblečení?“ spýtala sa prekvapene.

„Je hrozne horúco a nechcelo sa nám prezliekať,“ vysvetľoval Dávid.

„Aha.“

Babka to asi pochopila.

„Ešte chvíľku sa kúpte, ale potom sa príd'te naraňajkovať. Dobre?“ prikázala nám babka.

„Fajn,“ povedal Dávid.

Vo vode sme sa špliechali, plávali, pretekali v potápaní... Ani som nevedela, či sme tam päť minút alebo polhodiny.

Babka prišla k priehrade.

„Nie ste hladní, vy nezbedníci?“ spýtala sa.

Prikývli sme.

„Tak sa pod'te naraňajkovať,“ opakovala.

Vyšli sme z vody a usalašili sme sa na ležadlách.

Babka nám priniesla raňajky (chleby s rajčinou, paprikou, maslom a malinovku) a my sme sa s chuťou pustili do jedenia. Dojedli sme, oddychovali sme na ležadlách a opaľovali sme sa.

Babka navrhla: „Čo keby sme šli pozrieť Stana a Martu?“

Stano bol babkin brat a Marta jeho manželka. Bola som prekvapená, pretože tam chodím rada.

„Môžeme,“ povedala som.

Šla som do stanu, prezliekla sa do sukne, trička a sandál a povedala som: „Tak ideme, nie?“

„Hej,“ odpovedal mi Dávid.

Prezliekli sa aj oni. Vyrazili sme.

Cesta k nim smerovala okolo celej priehrady. Možno je to pre niekoho d'aleko, ale keď sa zabávame, rozprávame, tak to je, ako keby ideme iba od stanu po priehradu.

Stano a Marta majú starší dom s veľkou záhradou.

Zaklopali sme na dvere.

Otvorila Marta.

„Ahojte! A čo vy tu?“ privítala nás.

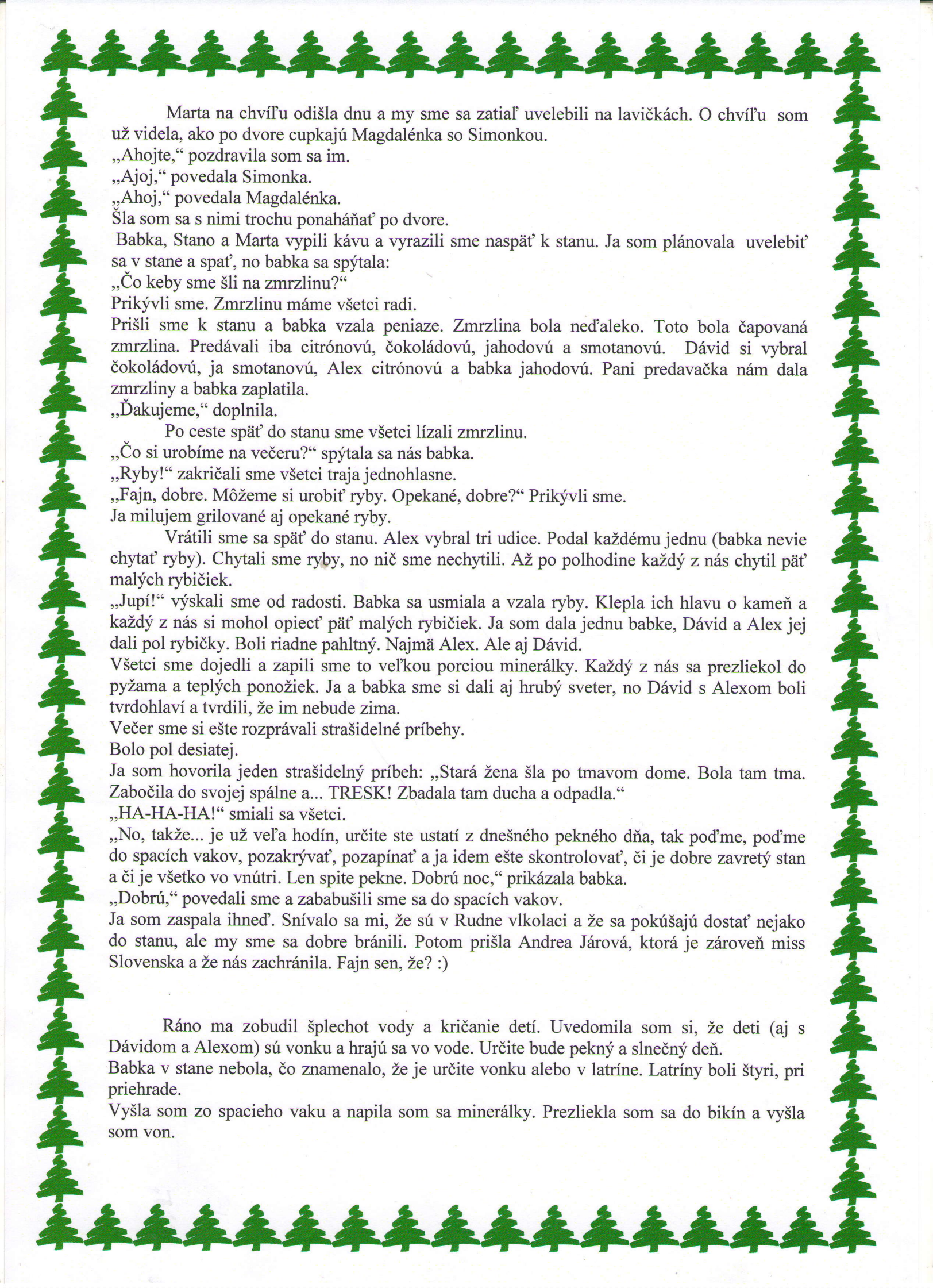
„Ahoj. Prišli sme len tak pozrieť, lebo tu stanujeme, na druhej strane,“ odpovedala babka.

„Aha! Tak si posadajte tuto vonku na lavičku. A Katka, ak chceš, tak je tu aj Magdalénka a Simonka.“

Veľmi som sa tomu potešila. Magdalénka má štyri roky a je to ich vnučka. Simonka je jej takmer dvojročná sestrička.

„Zavolám ti ich?“ spýtala sa Marta.

„Áno, prosím.“

Marta na chvíľu odišla dnu a my sme sa zatiaľ uvelebili na lavičkách. O chvíľu som už videla, ako po dvore cupkajú Magdalénka so Simonkou.

„Ahojte,“ pozdravila som sa im.

„Ajoj,“ povedala Simonka.

„Ahoj,“ povedala Magdalénka.

Šla som sa s nimi trochu ponaháňať po dvore.

Babka, Stano a Marta vypili kávu a vyrazili sme naspäť k stanu. Ja som plánovala uvelebiť sa v stane a spať, no babka sa spýtala:

„Čo keby sme šli na zmrzlinu?“

Prikývli sme. Zmrzlinu máme všetci radi.

Prišli sme k stanu a babka vzala peniaze. Zmrzlina bola neďaleko. Toto bola čapovaná zmrzlina. Predávali iba citrónovú, čokoládovú, jahodovú a smotanovú. Dávid si vybral čokoládovú, ja smotanovú, Alex citrónovú a babka jahodovú. Pani predavačka nám dala zmrzliny a babka zaplatila.

„Ďakujeme,“ doplnila.

Po ceste späť do stanu sme všetci lízali zmrzlinu.

„Čo si urobíme na večeru?“ spýtala sa nás babka.

„Ryby!“ zakričali sme všetci traja jednohlasne.

„Fajn, dobre. Môžeme si urobiť ryby. Opekané, dobre?“ Prikývli sme.

Ja milujem grilované aj opekané ryby.

Vrátili sme sa späť do stanu. Alex vybral tri udice. Podal každému jednu (babka nevie chytať ryby). Chytali sme ryby, no nič sme nechytali. Až po polhodine každý z nás chytil päť malých rybičiek.

„Jupí!“ výskali sme od radosti. Babka sa usmiala a vzala ryby. Klepla ich hlavu o kameň a každý z nás si mohol opieť päť malých rybičiek. Ja som dala jednu babke, Dávid a Alex jej dali pol rybičky. Boli riadne pahľtný. Najmä Alex. Ale aj Dávid.

Všetci sme dojedli a zapili sme to veľkou porciou minerálky. Každý z nás sa prezliekol do pyžama a teplých ponožiek. Ja a babka sme si dali aj hrubý sveter, no Dávid s Alexom boli tvrdohlaví a tvrdili, že im nebude zima.

Večer sme si ešte rozprávali strašidelné príbehy.

Bolo pol desiatej.

Ja som hovorila jeden strašidelný príbeh: „Stará žena šla po tmavom dome. Bola tam tma. Zabočila do svojej spálne a... TRESK! Zbadala tam ducha a odpadla.“

„HA-HA-HA!“ smiali sa všetci.

„No, takže... je už veľa hodín, určite ste ustatí z dnešného pekného dňa, tak pod'me, pod'me do spacích vakov, pozakrývať, pozapínať a ja idem ešte skontrolovať, či je dobre zavretý stan a či je všetko vo vnútri. Len spite pekne. Dobrú noc,“ prikázala babka.

„Dobrú,“ povedali sme a zababušili sme sa do spacích vakov.

Ja som zaspala ihneď. Snívalo sa mi, že sú v Rudne vlkolaci a že sa pokúšajú dostať nejako do stanu, ale my sme sa dobre bránili. Potom prišla Andrea Járová, ktorá je zároveň miss Slovenska a že nás zachránila. Fajn sen, že? :)

Ráno ma zobudil šplechot vody a kričanie detí. Uvedomila som si, že deti (aj s Dávidom a Alexom) sú vonku a hrajú sa vo vode. Určite bude pekný a slnečný deň.

Babka v stane nebola, čo znamenalo, že je určite vonku alebo v latríne. Latríny boli štyri, pri priehrade.

Vyšla som zo spacieho vaku a napila som sa minerálky. Prezliekla som sa do bikín a vyšla som von.

Ako som si myslela, Alex s Dávidom sa bláznili vo vode spolu s ostatnými deťmi a babka práve vyšla z latríny. Ja som jej zakývala a tiež som skočila do vody. Mala som strašnú chuť na ranné ľadové osvieženie. Voda bola ešte ľadová, nebola teplá od slnka. Poobede, naopak, bola veľmi horúca. Babka na nás zakričala: „Alik, Kati, poďte, prosím vás, trochu upratať stan! Ja s Dajkom upraceme trochu vedľa stanu a urobíme raňajky, dobre?“ Ja a Alex sme začali upratovať stan. Babka a Dávid upratali všetko okolo stanu a urobili raňajky.

Keď bolo všetko hotové, v pokoji sme sa naraňajkovali a pokračovali sme v kúpaní sa v priehrade.

„Decká! Ved' pod' me sa niekde prejsť! Len sa kúpete, vkuse!“ okríkla nás babka.

„Kde?“ spýtali sme sa.

„Čo kde?“ vrátila nám otázku babka.

„No že kde sa pôjdeme prejsť, predsa!“ znervóznela som.

„Hocikde,“ povedala babka.

„Nie!“ skríkli sme naraz.

„Dobre, ako chcete.“

Okolo jazera prešla skupinka divných ľudí. „Dobrý deň,“ pozdravila sa žena s dlhými blond vlasmi. „Ja a môj muž hľadať les vedľa jazera,“ oznámila žena. „Toto je ten les,“ ukázala som na les, kde sme mali postavený stan.

„My ďakovať. Ozaj, ani sme my nepredstavili. Ja som Eva, toto je môj muž Milan, syn Martin a dcérka Janka. My prísť až z Maďarska. Vieme dosť dobre po slovensky, nato, že sme Maďari,“ predstavila sa žena Eva.

„No a čo chcete od nás?“ zapojila sa do debaty babka.

„My chcieť len opýtať na cestu,“ upokojovala babku Eva.

„Fajn. Moja vnučka vám už povedala, kde je les vedľa jazera, tak nám už, prosím vás, dajte pokoj,“ znervóznela babka. ,

„D... dobre, ďakujeme ešte raz, dovidenia,“ povedala Eva a pomaly odchádzali.

„To čo malo byť?“ spýtala sa babka počas prechádzky v lese.

„Netuším. Ved' sa len spýtali na cestu, čo je na tom?“ nerozumela som.

„Ale nič. Len mi to prišlo také všelijaké, ako keby sa nám chceli nast'ahovať do stanu.“

Ticho.

„To určite nie. Videla som, že mali po chrboch všelijaké vaky a tuším aj stan,“ upokojovala som ju.

„Mne sa tu už nechce trčať. Ja chcem ísť domov. Za mamou. Za starkou. Za starkým. Za Pippom. Za Škvirkom,“ táral Dávid.

„Ak sa ti nepáči, pokojne zavolaj mame, nech po teba príde a dovidenia!“ odvrkla som.

„Bojím sa, že mama sa nebude vedieť o Pippa a Škvirka postarať a že zomrú,“ táral ďalej.

„Dajo... Ty si to vymyslel, ty to dokončíš dokonca, nie?“ usmiala sa babka.

„Áno, to bol len žart!“

Dávid sa rehotal na celé hrdlo.

„No strašne smiešne,“ zamrmlala som.

Pokračovali sme ďalej v ceste a zakričala som: „JELEŇ! Aha! Aký krásny!“ Všetci na mňa začudovane pozreli.

„Kde by sa tu nabral jeleň?“ smial sa Alex. „Tam je!“ ukázala som na čistinku, na ktorej sa pásol veľký krásny jeleň lesný. Pozerali sme sa na neho, až kým mi nedošlo, že ho pôjdem pohladkať. Pomaly som sa vybrala za ním.

„Katka! Čo to stváraš? Hm? Naspäť! Poďme!“ kričala babka.

„Nie.“ Ďalej som kráčala za ním.

Pomaly som ho začala hladkať a on si ma obľúbil.

„Môžete si ho ísť pohladkať!“ šepky som na nich kývla.

Všetci za mnou dobehli a opatrne ho začali hladkať.
„Mali by sme už ísť a nechať ho. Predsa len je to jeleň. Spravím na ohni hríbovú polievku a vy môžete ísť do vody.“

„Ale...“

Bolo to zbytočné, lebo babka ma už ťahala k stanu.

Babka začala variť polievku a my sme hrali vodný futbal s balónom. Rozmýšľala som nad jeleňom a srnkami, čo sme stretli. Chcela som ešte pohladať jeleňa a pozerat' sa na srnky... Zrazu mi do hlavy vletel balón.

„Spíš, či čo? Hráme ,nie?“ kričal Dávid.

„Hej, však hráme,“ povedala som a hodila som balón Alexovi.

Babka nás zavolala na obed. Šli sme sa najesť, a keď sme dojedli, nič nám nenapadlo, len leňošiť v stane a hrať karty. Po nejakom čase sme počuli, že kvapky dažďa klepocú na stan. Babka ho šla poriadne zavrieť a schovať všetko, čo sme mali vonku. Chceli sme si urobiť na večeru čaj s chlebom, no nemohli sme si ho urobiť, lebo sme nemali oheň. Tak sme si aspoň urobili ten obložený chlieb a ľahli sme si spať.

Zobudila som sa až ráno, no tentoraz ako prvá.

Všetci ešte spokojne spali, tak som si povedala, že urobím raňajky. Z tašky s jedlom som vybrala rožky, paradajky, uhorky, pomarančovú malinovku, poháre a servítky. Vonku som spravila obložené rožky. Vyšla som z lesa a všetko som podávala na stôl.

Šla som zobudiť ostatných. Boli už hore a akurát sa obliekali.

Povedala som: „Mám pre vás prekvapenie ,poďte von.“

Všetci vyšli von. Raňajky boli na stole.

„TRAM-TA-DA-DÁ!“

„To je bombové!“ zakričal Dávid.

Všetci sme sa s chuťou naraňajkovali. Po raňajkách sme mali naplánované ísť do obchodu, nakúpiť nejaké potraviny. Šli sme sa obliecť. Ja som si obliekla letné šaty s kvetinkami a ružové šľapky. Babka si obliekla šortky a tričko s krátkym rukávom. Chalani si dali šortky a tričká bez rukávov. Pozatvárali sme stan a vyrazili sme.

Pred obchodom sme si vzali nákupný košík. Kúpili sme 10 rožkov, 1 biely chlieb, 1 celozrnný chlieb, 1 jablkovú malinovku, 1 hroznovú malinovku, 1 pomarančový džús, šunku, maslo, 10 keksov, 2 čokolády, 5 párkov na opekanie, hygienické vreckovky a toaletný papier.

Babka zaplatila a s plnými rukami tašiek sme odchádzali späť do stanu.
V stane sme to všetko vyložili.

„Tak, ja urobím na obed opekané chleby s maslom a šunkou. Hrajte sa pri vode, alebo môžete aj vo vode, môžete aj chytať ryby, dobre?“ povedala babka. „Fajn. Zahráme si normálny pozemný futbal?“ spýtal sa Alex.

„Samozrejme, že hej!“ skríkla som ihneď.

Babka robila obed, my sme hrali a pritom sme sa rehotali.

Babka nás po chvíli zavolala na obed. Všetci sme sa s chuťou pustili do jedla. Najedli sme sa a šli sme si poplávať po hladine s nafukovacím člnom.

„Je tu krásne okolie,“ povedala som počas jazdy.

„Áno, je. Aha! Tam je srnka!“ zakričala babka. A ozaj, pri strome sa pásla malilinká srnka.

Do stanu sme sa vrátili riadne unavení.

Dávid zakričal: „Aha! Tam je nejaká cesta! Poďme sa tam pozrieť!“

„Dobre!“

Šli sme po cestičke. Vedľa bolo plno rastlín a cestička bola obložená peknou ozdobnou hlinou. Bolo to tam krásne. Zrazu som uvidela veveričku.

„Aha! Aká krásna veverička!“

Odfotografovali sme si ju. Vrátili sme sa späť do stanu a tuho sme zaspali.

Ráno ma zobudila babka: „Vstávaj, Kati. Dnes sa musíme nachystať, však už ideme domov. Jedlo už je pripravené. Obleč sa, zbal' a budeme čakať na otca a mamu.“

Vstala som a obliekla som sa. Naraňajkovala som sa a začala som sa baliť. Alexov, Dávidov a babkin kufor boli už zbalené a boli položené pri stane.

Ešte sme trochu šantili vo vode.

Videli sme, ako prichádza oco.

„Ahoj!“ zakričala som.

„Čaute! Tak nasadajte!“ zakričal mi oco.

Nasadli sme do auta.

Dávida sme vysadili pri jeho dome. Babku tiež. Ja, Alex a oco sme sa vrátili domov. Vybalila som sa a spomínala som na krásne strávené štyri dni v stane.

Vždy sa rozosmejem, keď si spomeniem na to, čo všetko sme tam zažili.

